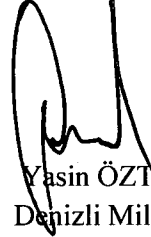

Yasin ÖZTÜRK
Denizli Milletvekili

42599

TÜRKİYE BÜYÜK MİLLET MECLİSİ BAŞKANLIĞINA

Aşağıdaki sorularımın Çalışma ve Sosyal Güvenlik Bakanı Sayın Prof. Dr. Vedat İŞIKHAN tarafından yazılı olarak cevaplandırılmasını; Anayasa'nın 98 ve İçtüzüğü'nün 96.maddeleri gereğince saygılarımla arz ederim.

Yasin ÖZTÜRK
Denizli Milletvekili

BU DÜZEN ÇALIŞMA HAYATI DEĞİL, MODERN KÖLELİKTİR

Türkiye'nin önde gelen giyim markalarından birinin deposunda çalışan bir işçinin anlattıkları, Ülkemizde emekçinin hangi koşullar altında çalıştırıldığını bir kez daha gözler önüne sermektedir.

Haftada 6 gün, günde 8 saat, üç vardiya sistemi...

Kâğıt üzerinde “yasal” gibi görünen bu düzen, gerçekte sürekli zorunlu mesailerle fiilen çok daha ağır bir hale getirilmektedir. Öyle ki işçiye tanınan tek izin günü olan pazar bile gasp edilmekte, çalışanlar “zorunlu mesai” adı altında tekrar işe çağrılmaktadır.

Bu bir tercih değil, bu bir dayatmadır.

Bu bir çalışma düzeni değil, açıkça emeğin sömürülmesidir.

İşçiler: Dinlenemiyor, ailesine vakit ayıramıyor, fiziksel ve psikolojik olarak tükeniyor

Ama buna rağmen sistem işlemeye devam ediyor. Çünkü denetim yok, yaptırım yok, caydırıcılık yok.

Kâğıt üzerinde işçi haklarından bahseden bir düzen, sahada tamamen farklı bir gerçekliğe dönüşmüş durumda. İşverenler “zorunlu mesai” kavramını bir istisna değil, rutin haline getirmiştir.

Peki soralım:

Bu Ülkenin işçisi ne zaman insan yerine konulacak?

Haftada 7 gün çalıştırılan, dinlenme hakkı elinden alınan bir işçiden verim beklemek hangi aklın ürünüdür?

Aile hayatı yok sayılan, sosyal yaşamı sıfırlanan bir bireyden nasıl sağlıklı bir toplum inşa edilebilir?

Bugün Türkiye’de birçok sektörde benzer tablolar yaşanmakta; özellikle depo, lojistik ve üretim alanlarında çalışan işçiler adeta görünmeyen bir baskı altında çalıştırılmaktadır.

Sorunun özü açıktır: Denetimsizlik ve Yaptırımsızlık.

İşveren biliyor ki: Kimse gelip gerçek çalışma saatlerini denetlemeyecek, zorunlu mesai adı altında yapılan dayatmalar sorgulanmayacak, işçinin sesi çoğu zaman duyulmayacak.

Bu nedenle sistem suistimale açık hale gelmiştir.

Oysa olması gereken nettir: Zorunlu mesai istisna olmalı, haftada en fazla 1 kez uygulanmalıdır, işçiye haftada en az 2 gün izin verilmelidir, haftalık çalışma süresi, molalar dahil 40 saati aşmamalıdır.

Bu talepler “lüks” değil, insani çalışma koşullarının en temel gereklilikleridir.

Eğer bir Ülkede işçi dinlenemiyorsa, ailesine zaman ayıramıyorsa, psikolojik olarak tükeniyorsa; orada ekonomik büyümeden değil, insan kaybından söz edilir.

Bu Bağlamda;

- 1) Haftada 7 güne varan fiili çalışma düzenine neden göz yumulmaktadır? Bu işletmeler neden denetlenmemektedir?
- 2) “Zorunlu mesai” kavramı hangi yasal dayanakla bu kadar yaygın şekilde kötüye kullanılmaktadır?
- 3) İşçilerin haftalık izin haklarının gasp edilmesine karşı bugüne kadar kaç denetim yapılmış, kaç işletmeye yaptırım uygulanmıştır?
- 4) Üç vardiya sistemiyle çalışan işçiler için psikolojik ve fiziksel yıpranmayı azaltacak özel bir düzenleme neden hâlâ yoktur?
- 5) Türkiye’de fiili çalışma saatleri ile yasal çalışma saatleri arasındaki uçurumun sorumlusu kimdir?
- 6) İşçinin dinlenme hakkını korumayan bir sistemin sürdürülebilir olduğunu gerçekten düşünüyor musunuz?
- 7) Bu tabloyu değiştirmek için somut olarak hangi adımları atacaksınız ve ne zaman?